

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

Ο ΧΟΡΟΣ
ΤΩΝ
ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο χορός των ψευδαισθήσεων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δημήτρης Στεφανάκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Δημήτρης Στεφανάκης, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: plainpicture/Rolau
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2015, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1045-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1046-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

Ο ΧΟΡΟΣ
ΤΩΝ
ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ



ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Φρούτα εποχής, 2000, Ωκεανίδα
Το μάτι της επανάστασης έχει αχρωματοψία,
2005, Ωκεανίδα
Θα πολεμάς με τους θεούς, 2010, Εκδόσεις Πατάκη

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Μέρες Αλεξάνδρειας, 2011
Φιλμ Νουάρ, 2012
Άρια – Ο κόσμος από την αρχή, 2013
Συλλαβίζοντας το καλοκαίρι, 2014

Ετοιμάζεται η επανέκδοση του:

Λέγε με Κάϊρα

*Στη Μαρία, για
την ελευθερία της σκέψης*

*Για ποιον αγαπάμε
αν όχι για μας τους ίδιους;*

Μέρος πρώτο



ΑΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ ΝΑ ΓΡΑΨΩ για όσα συνέβησαν πριν και μετά την 8η Νοεμβρίου 2011, δεν είναι γιατί νομίζω πως ξέρω κάτι περισσότερο από τους άλλους – παρ’ ότι θέλω να πιστεύω πως έζησα μια πλευρά αυτής της ιστορίας από τόσο κοντά και συνδέθηκα με τους πρωταγωνιστές της τόσο πολύ, ώστε να μου δίνεται πια αυτό το δικαίωμα.

Κάθε άνθρωπος έχει την τάση να αποδίδει ιδιαίτερη σημασία σε αυτά που ζει, και με αυτή την έννοια ίσως μεγαλοποιώ τις εμπειρίες μου. Στην πραγματικότητα, μπορεί όλα να ξεκίνησαν από την ανάγκη μου να μιλήσω για την Έλια, οπότε είχε δίκιο ο Αλεκίνος όταν μου είπε μια φορά: «Ίσως όλοι ζούμε στη σκιά ενός ανεκπλήρωτου έρωτα και δεν το καταλαβαίνουμε». Σήμερα, που το σκέφτομαι ξανά, βρίσκω πως θα είχαν γίνει όλα αλλιώς αν δεν είχε φύγει τότε με τον Εγγλέζο. Τι έκανα, όμως, για να το αποτρέψω; Πηγαίνω πίσω σ’ εκείνη την ανοιξιτιάτικη νύχτα του ’95, στον Πόρο, όταν κοιμηθήκαμε αγκαλιά σχεδόν, και λέω αγκαλιά, γιατί δε γινόταν να χωρέσουμε αλλιώς στη σκηνή που μοιραστήκαμε με άλλους δύο συμφοιτητές. Την κρατούσα μες στα χέρια μου, μια χειρονομία θα αρκούσε για να πυροδοτήσει την κοσμογονία του έρωτα, αλλά δεν τόλμησα, και αναρωτιέμαι ακόμα τι

με εμπόδισε. Γιατί οι σημαντικές αποφάσεις μάς παραλύουν και δε βρίσκουμε το κουράγιο να κάνουμε ένα βήμα μπροστά, ένα μικρό βήμα, που θα μπορούσε να αλλάξει τα πάντα; Βεβαίως, ήμουν μόλις δεκαοχτώ, μια ηλικία όπου όλα τα αντιλαμβάνεσαι ως ένα διαρκές παρόν νιώτης. Πού ήταν τότε το αύριο και δεν το έβλεπα;

Όμως τα χρόνια περνούν, κι αυτά που περιμένουμε δεν έρχονται, και καταλήγουμε προδομένοι, όχι από τους ανθρώπους, όχι· από τις προσδοκίες μας περισσότερο, που δεν επαληθεύονται. Δείξτε μου κάποιον που να πιστεύει στ' αλήθεια πως η ζωή τού φέρθηκε με το γάντι. Δείξτε μου κάποιον που να μην έπνιξε κάποτε μέσα του έναν ατελέσφορο πόθο;

Καλύτερα όμως να μιλήσω για όσα έγιναν, αρχίζοντας από την 8η Νοεμβρίου. Έτσι κι αλλιώς, όλα οδηγούν με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο σ' εκείνη τη μέρα. Στις οκτώμισι το πρωί ο Σέργιος μου τηλεφώνησε για να μου πει πως ο Αλεκίνος βούτηξε. Έτσι ακριβώς. Όταν οι άνθρωποι δε θέλουν να πιστέψουν κάτι, είναι ικανοί να εφευρίσκουν αενάως λέξεις για να το παρακάμπτουν.

«Τι εννοείς “βούτηξε”;» τον ρώτησα.

«Βούτηξε στο κενό», μου είπε με μια πένθιμη επισημότητα, σαν να μου ανακοίνωνε την κήρυξη ενός πολέμου, κι όχι πως απείχε πολύ, αν σκεφτεί κανείς όλα όσα προκάλεσε αυτή η απονενομημένη πράξη. Και εγώ πού βρήκα τη διάθεση να κάνω χιούμορ ρωτώντας αν έπεσε από ψηλά;

«Από τον πέμπτο όροφο», μου απάντησε αιφνιδιασμένος ο Σέργιος.

«Άρα σκοτώθηκε», συμπέρανα.

«Και βέβαια σκοτώθηκε, τι λέμε τόση ώρα;» μου φώναξε.

«Η Έλια το ξέρει;»

«Το έμαθε πριν από δέκα λεπτά».

«Λογικά θα μου τηλεφωνήσει να έρθουμε μαζί στην κηδεία. Τι λες;» τον ρώτησα.

«Πού θες να ξέρω; Λογικά...»

Δεν περίμενα να γίνει αμέσως. Μου το είχε πει και το ήξερα πως, όποτε στενοχωριόταν πολύ και ήθελε να ξεσπάσει, κλεινόταν στο λουτρό. Στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη και αντικρίζοντας τη συντετριμμένη έκφραση του προσώπου της όλο της το σώμα άρχιζε να συσπάται. Αυτή την παράξενη τελετουργία τροφοδοτούσε ένα αίσθημα αυτολύπησης. Και επειδή ακριβώς λυπόταν τον εαυτό της έτσι όπως τον έβλεπε, συνέχιζε να κλαίει με αναφιλητά μέχρις ότου στραγγίξει από δάκρυα. Έπειτα μπορούσε να ξαναβγει και να αντιμετωπίσει με αξιοπρέπεια τον κόσμο.

Δε μου προκάλεσε έκπληξη, λοιπόν, που μια ώρα αργότερα μου μιλούσε στο τηλέφωνο με απόλυτη νηφαλιότητα. Τη ρώτησα αν θα πηγαίναμε μαζί στην κηδεία.

«Αν δε σου τηλεφωνήσω, θα βρεθούμε εκεί».

Τη ρώτησα επίσης πώς αισθανόταν. Αναστέναξε και μου είπε: «Παραήταν νέος, δε νομίζεις;»

Είναι πράγματι τραγικό να πεθαίνεις τόσο νέος βάζοντας τέλος στη ζωή σου έτσι απλά, σαν να κατεβάζεις

τον διακόπτη και να μένεις στο σκοτάδι, αφήνοντας πίσω σου ένα γράμμα, που στην περίπτωση του Αλεκίνου είχε ως παραλήπτη την εν διαστάσει σύζυγό του. «Ελπίζω να με συγχωρήσει η μνήμη σου και η μνήμη των παιδιών μας», της έγραφε. Ούτε μια συγγνώμη σε όλους αυτούς που έχασαν τα λεφτά τους; Ένας νεαρός άντρας προσπάθησε να αυτοπυρποληθεί στο Σύνταγμα μέρα μεσημέρι. Τρεις ακόμη αποπειράθηκαν να αυτοκτονήσουν σε όλη την Ελλάδα.

«Θα έχουμε εξελίξεις, θα δεις», μου δήλωσε ο Σέργιος, και δεν έπεσε έξω. Η αντιπολίτευση κατέθεσε επερώτηση για τη σχέση του αυτόχειρα με κυβερνητικά πρόσωπα και, στη συνέχεια, πρόταση μομφής που λίγο έλειψε να ρίξει την κυβέρνηση. Πολλοί αναρωτήθηκαν τότε ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος που έβαζε σε δοκιμασία μια ολόκληρη χώρα.

Το πρωί, πριν από την κηδεία, μου τηλεφώνησε ένας δημοσιογράφος. Γνωριζόμασταν από την εποχή που δούλευα διορθωτής σε εφημερίδα και ρωτούσε να μάθει για τον αυτόχειρα. Τον απογοήτευσα. Ύστερα με πήρε στο τηλέφωνο ο ίδιος ο εκδότης.

«Δεν μπορεί, κάτι θα ξέρεις γι' αυτόν», προεξόφλησε.

«Τον ήξερα τον άνθρωπο, δεν το αρνούμαι, αλλά εδώ και δεκαπέντε χρόνια δεν έχουμε ξαναμιλήσει».

«Δεκαπέντε χρόνια; Μεγάλο διάστημα...» Ξερόβηξε και μου έκλεισε το τηλέφωνο στα μούτρα. Δεν τον παρεξήγησα. Εκείνη τη μέρα όλοι ανακάλυψαν ξαφνικά τον Αλεκίνο, κι έκαναν λες και τίποτε άλλο δεν είχε σημασία σ' αυτό τον κόσμο. Θα περίμενε βέβαια κανείς

ότι τα μέσα ενημέρωσης θα έδιναν έμφαση στην απάτη με τη Θάλος, τη στιγμή που τόσοι άνθρωποι έχασαν περιουσίες. Οι περισσότεροι ωστόσο αναφέρονταν πρωτίτως στον ρόλο που έπαιξε ο αυτόχειρας στην επικράτηση του κυβερνώντος κόμματος κατά τις πρόσφατες εκλογές.

Η υποτιθέμενη φιλία του με τον πρωθυπουργό είχε γίνει πρώτο θέμα στις τηλεοπτικές ειδήσεις. Αλαφιασμένοι ρεπόρτερ με θέα τη Βουλή των Ελλήνων έθεταν ξανά και ξανά αγωνιώδη ερωτήματα για τη σχέση των δύο ανδρών.

Η κηδεία του πάντως, στη σκιά όλων αυτών των γεγονότων, δε γινόταν να περάσει απαρατήρητη. Η παρουσία τηλεοπτικών συνεργείων εντυπωσίασε όσο και η απουσία κάποιων πολιτικών προσώπων που, απ' όσο ξέραμε, σχετίζονταν με τον θανόντα. Και αν οι δημοσιογράφοι έγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια την παράκληση της οικογένειας για μια σεμνή τελετή χωρίς δημοσιότητα, οι πολιτικοί φρόντισαν όπως πάντα να κρατήσουν αποστάσεις από ό,τι θα έβλαπτε την εικόνα τους.

«Πού είναι όλοι αυτοί που έπιναν νερό στο όνομά του; Τελικά, στην τραγωδία είμαστε μόνοι μας», σχολίασε απογοητευμένος ο Σέργιος. Ευτυχώς, ένα στιγμιότυπο από τον επικήδειο που εκφώνησε μεταδόθηκε τηλεοπτικά και αυτό του απάλυνε την πικρή αίσθηση.

Κατά τα άλλα, στην κηδεία του Αλεξίνου αντίκριζες παντού απορημένα πρόσωπα. Θα έλεγε κανείς πως η απορία είχε υποκαταστήσει τη θλίψη. Ακόμα και η γυναίκα του, με όψη μαραμένου άνθους, έδειχνε μάλλον

έκπληκτη παρά συντετριμμένη πάνω από τον ανοιχτό τάφο. Η κορδέλα στα μαλλιά της με έναν φιόγκο κάπως αστείο ήταν σχεδόν προκλητική. Είχε σταθεί στην άκρη του ορύγματος και οι μύτες των παπουτσιών της εξείχαν στο κενό. Με τον τρόπο της προσπαθούσε να αναγάγει το τραγικό γεγονός σε αυστηρά προσωπική υπόθεση. Ήθελε, θαρρείς, να ανακτήσει στη συνείδηση του κόσμου τη χαμένη θέση της αδιαφιλονίκητης συντρόφου του εκλιπόντος.

Δίπλα της η κυρία Παώνα, η μητέρα του αυτόχειρα, τα είχε χάσει πια τελείως. Συμπεριφερόταν σαν οικοδέσποινα σε γκάρντεν πάρτι, με μοναδική της έγνοια πώς θα διασκεδάσουν οι καλεσμένοι της. Το κατάλαβα αμέσως, όταν έσπευσα να τη συλλυπηθώ. Η γερασμένη γυναίκα αντέδρασε αμήχανα στο αγκάλιασμά μου. Ήταν προφανές ότι δε με αναγνώριζε πια. Ήταν επίσης προφανές ότι είχε μπερδέψει την οικογενειακή της τραγωδία με κάτι ευχάριστο. Την κρατούσε από το χέρι ο αδερφός της, ο ζωγράφος, θαλερός και αγέραςτος, σχεδόν όπως τον θυμόμουν· πάντα έλεγα ότι οι ζωγράφοι ζουν περισσότερο χρόνια από τους κοινούς θνητούς.

«Σου το είπα ότι δεν είναι στα καλά της η κυρία Παώνα», μου ψιθύρισε ο Σέργιος και μου έδωσε μια αγκωνιά στα πλευρά. Γύρισα και τον κοίταξα αγριεμένος. Όχι, δε με πόνεσε. Αλλά δεν το έβρισκα αστείο μια τέτοια μέρα. Του το είπα κι εκείνος χαμογέλασε από αμηχανία. Ήθελα να ξέρω: κανείς δεν του είπε ποτέ πόσο τον ασχημίζουν αυτά τα ψεύτικα χαμόγελα;

Τον παρατηρούσα όλη την ώρα με τα γυαλιά ηλίου

και το καλοραμμένο σκούρο κουστούμι του. Είχε πάρει πολύ σοβαρά τον ρόλο του ως δικηγόρου της οικογένειας. Από την άλλη, ήθελε κότσια να σταθείς στο πλευρό τους.

«Δεν είναι παίξε-γέλασε όλη αυτή η ιστορία», παρατήρησε και είχε απόλυτο δίκιο.

Κάποια στιγμή ξεκούμπωσε το σακάκι του και με τα χέρια στη μέση έδινε την εντύπωση πως γύρευε να καβγαδίσει. Ύστερα ευπρεπίστηκε ξανά καθώς ήρθε η ώρα να κατευοδώσει τον Αλεκίνο, το αμάρτημα του οποίου επισήμαινε η απουσία ιερέα. Τότε έβγαλε και τα γυαλιά ηλίου. Στα μάτια του διέκρινες μονάχα την αυτοσυγκέντρωση που επιστρατεύει όποιος ετοιμάζεται να αγορεύσει. Ακόμα και ο βαθύς αναστεναγμός πριν αρθρώσει την πρώτη του λέξη μου φάνηκε επιτηδευμένος. Λες και απευθυνόταν σε ενόρκους. Αν δεν ήξερες τη σχέση του με τον Αλεκίνο, θα έλεγες πως το τραγικό γεγονός αποτέλούσε υπόθεση ρουτίνας γι' αυτόν. Είναι αλήθεια πως οι καλοχτισμένες φράσεις του, η τέλεια άρθρωση και ο δραματικός τόνος της φωνής του φάνταζαν προσχεδιασμένα.

Αυτό όμως δε νομιμοποιούσε τον άντρα που πετάχτηκε μέσα από το πλήθος και φώναξε:

«Η ισχύς εν τη ενώσει! Μίλησέ μας για τη Θάλας».

Ο Σέργιος τον αγνόησε. Είπε μόνο: «Αν ξέρατε τον Αλέξανδρο, τον Αλεκίνο μας, όπως εγώ, θα μπορούσατε ίσως να καταλάβετε το μέγεθος της απώλειας». Επιτέλους! Μίλησε μέσ' από την καρδιά του.

Ο άλλος επανέλαβε την εμπρηστική φράση. Τότε ακούστηκε ένα παρατεταμένο «Σος! Σος!» Ορισμένοι απάντησαν: «Σεβασμός στον νεκρό!» Και ευτυχώς σώ-

πασε. Ο Σέργιος έβγαλε αμέσως τα γυαλιά ηλίου και ολοκλήρωσε εσπευσμένα τον λόγο του.

Πόσο μοιάζει η κηδεία με θεατρική παράσταση! Παρακολουθείς τη δεύτερη με την κατάνυξη που οφείλεις στην πρώτη, ενώ την ύστατη στιγμή του πένθους μένεις με την εντύπωση πως κάτι είναι φτιαχτό.

Την άποψή μου φαινόταν να συμμερίζεται ένας τύπος που μιλούσε συνεχώς στο κινητό. Τον άκουσα να λέει επί λέξει:

«Τα οφειλόμενα... Και από πού θες να τα απαιτήσω; Από τον Άγιο Πέτρο;»

Παρ' όλα αυτά, θα έλεγα πως είχε έρθει μόνο γι' αυτό τον σκοπό. Φανταζόμουν πως οι μισοί τουλάχιστον από τους παρισταμένους υπήρξαν θύματά του. Οι υπόλοιποι ψιθύριζαν απλώς ο ένας στον άλλον τις απορίες τους. Αν ο νεκρός ήθελε με κάποιον τρόπο να εξάψει την περιέργεια του κόσμου, το είχε καταφέρει.

Ωστόσο, κανείς δεν παίρνει μαζί του τίποτε, ούτε καν τα μυστικά του. Και όσοι πιστεύουν το αντίθετο υποτιμούν μάλλον τη φαντασία των άλλων, οι οποίοι μπορεί να υπερβάλλουν με τις διαδόσεις τους, αλλά το πορτρέτο που φιλοτεχνούν για τον καθένα μας δεν απέχει πολύ από την αλήθεια.

Ολοκληρώνοντας τον επικήδειο, ο Σέργιος δεν έμεινε μπροστά με την Μπιμπή, ως όφειλε, αλλά ήρθε και στάθηκε δίπλα μου. Μεσ στην ταραχή του θυμήθηκε να με ρωτήσει αν φάνηκε η Έλια.

«Όλα σ' αυτήν καταλήγουν, καθώς φαίνεται», του είπα και του την έδειξα με το βλέμμα.

«Πάλι καλά! Πόση ώρα έχει εδώ;» ξαναρώτησε.

«Δεν πρόσεξα».

«Δεν πειράζει, δεν έχει σημασία», σχολίασε. Το ύφος του άλλα μου έλεγε.

Εκείνη τη στιγμή μιλούσε η Αντωνία, η σύζυγος του αυτόχειρα, αλλά κανείς δεν πρόσεχε. Οι δυο μας παρατηρούσαμε την Έλια.

«Καλά θα έκανε να είχε μείνει στην Αγγλία», μου ψιθύρισε ξαφνικά ο Σέργιος.

«Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;»

«Άκουσέ με που σου λέω, κάτι ξέρω», επέμεινε μ' ένα αποφασιστικό κούνημα της κεφαλής.

Πάντα μου έδινε την εντύπωση ότι ήξερε κάτι και δε μου το έλεγε. Δε νομίζω, όμως, ότι ήξερε τίποτε.

Ο Σέργιος επέστρεψε στη θέση του και τότε με πλησίασε η Έλια. Στάθηκε δίπλα μου με τα μεγάλα γυαλιά ηλίου, το σκούρο ταγιέρ και το μαύρο καπέλο, αλλά δε μου μίλησε. Ευθυτενής και ασάλευτη παρακολουθούσε την επικήδεια τελετή ώσπου αισθάνθηκα φευγαλέα την παλάμη της πάνω στη δική μου κι αμέσως μετά την είδα να γυρίζει και να απομακρύνεται.

«Ήρθε κι έφυγε χωρίς να πει κουβέντα», σχολίασα στον Σέργιο, την ώρα που πίναμε τον καφέ της παρηγοριάς.

«Καλύτερα! Η Αντωνία –και να μείνει μεταξύ μας– δεν την πολυσυμπαθεί».

Το παιδί του καφερείου απίθωσε τα φλιτζάνια πάνω στο τραπέζι και κάποιος άρχισε να ρουφά ενοχλητικά τον καφέ του.

Συνειδητοποίησα πως μόλις είχαμε κηδέψει τον Αλεκίνο αλλά δεν αισθανόμουν τίποτε. Παλινωδούσα ανάμεσα στο σοβαρό και στο αστείο του πράγματος. Τότε θυμήθηκα κάτι που διάβασα κάποτε σ' ένα βιβλίο. «Ο άνθρωπος που στέκεται αναποφάσιστος ανάμεσα στο γέλιο και στο κλάμα βρίσκεται, χωρίς να το αντιλαμβάνεται, στο πιο ψηλό σημείο της θλίψης του». Λες; Άναψα τσιγάρο.



8 Νοεμβρίου 2011. Ο Αλέξανδρος Σάντσας ή Αλεκίνος δίνει τέλος στη ζωή του διχάζοντας μια ολόκληρη χώρα που βρίσκεται ήδη σε κρίση. Ο Μάνος Πιερίδης, μέλος μιας παρέας στην οποία ανήκε ο αυτόχειρας, αναθυμάται στιγμές από την κοινή τους ζωή στη δεκαετία του ενενήντα. Η μνήμη του ψηλαφεί τα ανέμελα χρόνια της νιότης, τον ανεκπλήρωτο έρωτά του για την Έλια, τη νεαρή δασκάλα χορού, την πολκύμαντη φιλία του με τον Σέργιο. Μέσα από μικρά και μεγάλα επεισόδια που οδηγούν στο σήμερα αναδεικνύεται το ψηφιδωτό χαρακτήρων ενός λαού που χόρεψε στον ρυθμό των ψευδαισθήσεων προτού βυθιστεί σε μια απρόσμενη περιπέτεια.

*Ένα μυθιστόρημα για τη δοκιμασία της ζωής
και του έρωτα με φόντο την πολύκροτη κρίση.*



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1045-6



9 786180 110456

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16513

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ